

[Ellemann-Jensen]

løntilskud. Jeg skal da medgive, at i nogle situationer kunne der være en god idé i at yde midlertidigt tilskud til løsning af nogle opgaver, der ellers får lov til at blive liggende, men det må være, hvor det drejer sig om rent kommunale opgaver, og her må vi meget nøje diskutere, hvor vi så skal trække grænserne.

Vi vil altså gerne være med til at løse en række opgaver ved hjælp af penge, der ellers bare bliver givet til understøttelse, men vi vil ikke være med til en gradvis socialisering af dansk erhvervsliv med beskæftigelseskrisen som undskyldning.

Til slut et par ord om finansieringen af udgifterne ved de forslag, regeringen lægger frem i dag i sin såkaldte martspakke.

Vi tror, at regeringen meget kraftigt under vurderer de samlede omkostninger, og vi har med stor betænkelighed noteret os, at statsministeren ikke vil diskutere regningens størrelse eller regningens sammensætning, før der er spist op, som statsministeren har sagt. Det er en underlig indstilling, og det er en uforsvarlig indstilling. Regeringen erkender jo selv, at beskæftigelsesproblemet kun kan løses gennem en forbedring af den generelle økonomiske politik, alt andet er lapperier. Det fremgår også af arbejdsministerens fremsættelsestale her i dag, at regeringen erkender denne sammenhæng. Hvorfor i alverden lader regeringen så de overordnede økonomiske problemer sejle deres egen sø, mens man arbejder på lapperierne? Og hvorfor ønsker man ikke en debat om disse nye udgifters indpasning i den samlede udgiftspolitik? Regeringen bruger bare løs af penge, den ikke har. Det kan kun forværre de grundlæggende problemer i samfundsøkonomien, og dermed forværres det også den arbejdsløshed, som man påstår man vil gøre noget ved.

Som det er fremgået, kan venstre ikke støtte forslaget om jobskabelse, selv om der da er elementer i det, som vi gerne vil diskutere nøjere i udvalget. Jeg skal henstille til ministeren, at han ikke, som han har sagt offentligt i debatten hidtil, binder pakken så tæt sammen, at de gode og positive ting, der måtte ligge i senere lovforslag, der skal diskuteres i dag, bliver tabt på gulvet, fordi regeringen partout vil have sin jobskabelsesordning igennem.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Dette lovforslag handler som bekendt om skabelse af job. Uvilkårligt kommer man til at tænke på, at dette er en usædvanlig hård fødsel. Lovforslaget blev, om end i en anden skikkelse, førstebehandlet den 5. maj 1981, og nu står vi så igen ved en førstebehandling af lovforslaget.

Der er på flere områder ændret i lovforslaget. Dels står der snart sagt på hver femte linje, at jobskabelsen skal foregå i eller i samarbejde med det private erhvervsliv, dels skal der nu ikke blot tages hensyn til lokale virksomheders konkurrenceforhold, men også til konkurrenceforhold på amts- og landsplan. Dette er det lykkedes de borgerlige partier at få gennemtrumfet i en tid, hvor de var interessante som samarbejdspartnere, og det var af hensyn til det private erhvervsliv; dermed har de faktisk fået formindsket de muligheder, der ellers lå i lovforslaget. Jeg skal ikke undlade at sige til hr. Ellemann-Jensen, at det i øvrigt var hans partifælle Knud Enggaard, der også talte om, at det var den rene og skære socialisme, og som var medvirkende til at få disse ændringer ind i loven.

Dog er der stadig væk nogle muligheder tilbage, som bestemt bør afprøves, og de muligheder hedder offentlig produktion med afsætning for øje.

Jeg skal ikke undlade at sige, at den politik, der bygger på offentlige besparelser af en størrelsesorden, der er direkte arbejdsløshedsskabende, er vi i SF fortsat stærke modstandere af. Det er og bliver helt grotesk, at sparerammer forhindrer ansættelse af folk, hvor der er brug for dem, til fordel for løsninger eller rettere sagt forsøg på løsninger, der er og bliver lappeløsninger.

På den anden side har vi indtil nu desværre ikke kunnet skabe det flertal, der skal til for at bryde med den politik. Da vi naturligvis ikke kan se på, at 100.000 unge mennesker hverken kan få job eller uddannelse, må og skal vi selvfølgelig være med til at se på, hvad der så er muligheder for. Det, der åbenbart, indtil nu i alt fald, stadig væk er en mulighed, er, at socialdemokratiet får deres handlingsplan, der vil give de 50.000 arbejdspladser, igennem. Jeg skal ikke komme nærmere ind på, om det nu er helt realistisk, men heri indgår i hvert fald dette forslag.

Når det er sagt, skal jeg også sige, at vi selvfølgelig regner med at få indflydelse, dvs. få forbedret planen, så der kommer flere i